

מ"ת 34699/02/17 - מדינת ישראל נגד ש ע

בית משפט השלום בקריות

מ"ת 34699-02-17

בפני כבוד השופטת לובנה שלאעטה חלאילה
מבקשת מדינת ישראל
נגד
משיב ש ע

החלטה

1. נגד המשיב הוגש כתב אישום המייחס לו עבירות של תקיפה הגורמת חבלה ממש - בן זוג ותקיפה סתם - בן זוג, לפי סעיפים 382 (ג) ו- (ב) לחוק העונשין, תשל"ז - 1977.
2. עפ"י הנטען בכתב האישום, ביום 13.2.17 על רקע מוזיקה שבקעה מהנייד של המתלוננת, אשתו של המשיב, ניגש המשיב לעברה של המתלוננת, אשר שהתה במיטה בדירה בה התגוררו, ותקף אותה שלא כדין בכך שעלה על המיטה עם נעליו, ודרך עם רגלו על פניה.
- בהמשך, תקף המשיב את המתלוננת בכך שירק לעברה וזרק לעברה קופסת איפור אשר פגעה בפניה. כתוצאה ממעשי המשיב נגרמה למתלוננת חבלה בדמות שריטה במצח.
- בהמשך למתואר, ניגש המשיב לחדר הילדים בו שהתה המתלוננת, ותקף אותה שלא כדין בכך שאחז בגרונה עם שתי ידיו תוך שהוא לוחץ בחוזקה למספר שניות.
- עוד נטען בכתב האישום, כי בחודש יוני 2016, במועד מדויק שאינו ידוע למבקשת, בדירה, ועל רקע ויכוח בין המשיב למתלוננת, זרק לעברה כיסא והצמידה בחוזקה לקיר.
3. בד בבד עם הגשת כתב האישום, הוגשה בקשה למעצרו של המשיב עד תום ההליכים הפליליים.
4. ביום 22.2.17, כמה ימים לאחר הגשת כתב האישום ועפ"י צו בימ"ש, ניתנה חו"ד פסיכיאטרית בעניינו של המשיב. עפ"י חוה"ד, סובל המשיב מחסרים נוירולוגיים והפרעות קוגניטיביות והתנהגותיות האופייניות לפגיעה אורגנית מוחית, זאת לאחר תאונת אופניים עם פגיעת ראש קשה משנת 2014. בחוה"ד נכתב כי, בעת ביצוע המעשים המיוחסים למשיב לא היה שרוי במצב פיסכוטי, אם כי עקב הפגיעה המוחית התנהג באופן בלי שיפוטי,

לא הצליח לשלוט בדחפים ולהימנע מביצוע המעשה ולא ידע להבדיל בין טוב לרע, מותר לאסור.

מנגד נקבע כי הוא מסוגל לעמוד לדין ולעקוב אחר הליכי המשפט.

5. בדיון שהתקיים באותו יום ועד לגיבוש עמדה מטעם המבקשת בדבר המשך ההליכים הפליליים נגד המשיב לאור חוה"ד שניתנה, הסכימו הצדדים בהמלצת ביהמ"ש על שחרורו של המשיב למעצר בית, בפיקוח אביו, עם אפשרות יציאה ממקום מעצרו, לצורכי התאווררות ובליווי האב, בין השעות 16.00 עד 20.00. בנוסף הוסכם כי ייאסר על המשיב ליצור כל קשר, בין ישיר ובין עקיף, עם המתלוננת ויאסר עליו להתקרב למקום מגוריה ו/או מקום עבודתה. המשיב שוחרר אפוא ממעצרו בתנאים אלה.

6. בדיון שהתקיים ביום 26.2.17, ולאחר שהתברר, בעיקר לאור העובדה כי הפסיכיאטר המחוזי קבע כי המשיב אינו סובל ממחלת נפש, כי חוה"ד שניתנה מעוררת מחלוקות משפטיות שמקומן בתיק הפלילי, הסכימו שני הצדדים, בהמלצת ביהמ"ש, להותיר את תנאי מעצר הבית על כנם, תוך הוספת חלון התאווררות בשעות הבוקר ותוך הפניית עניינו של המשיב לשירות המבחן לקבלת תסקיר מעצר, כדי לבחון את תנאי השחרור.

לציין, באותו דיון הסכים הסניגור לקיומן של ראיות לכאורה, אם כי טען כי מדובר בראיות קלושות מפני שאלה נסמכות על גרסת המתלוננת. עוד נטען כי יש בחוה"ד הפסיכיאטרית כדי לשלול את קיומו של היסוד הנפשי הנדרש לביצוע העבירות המיוחסות לו ולכל הפחות כדי להטיל ספק סביר בעניין. בכל מקרה, כך טען הסניגור, לא ניתן להתעלם מחוה"ד שניתנה ואשר מכרסמת בתשתית הראייתית בתיק.

7. דיון שהיה קבוע בעניינו של המשיב ליום 15.3.17, לצורך בחינת תנאי השחרור לאחר קבלת תסקיר מעצר, נדחה ליום 4.4.17 לבקשתו של הסניגור, לאחר שהתברר כי המשיב אושפז בבי"ח פסיכיאטרי ביוזמתו וכי לא נפגש עם שירות המבחן עקב כך.

8. ביום 4.4.17, לאחר שחרורו של המשיב מביה"ח, התקיים דיון במעמד הצדדים לצורך בחינת תנאי השחרור של המשיב. בדיון ביקש הסניגור לבטל את תנאי מעצר הבית, כפי שביקש עוד קודם לכן, ולהסתפק בתנאי של הרחקה של המשיב מהתלוננת, ואולם את בקשתו דחיתי מפני שסברתי כי ראוי להמתן לתסקיר מעצר, בהתאם להחלטה מיום 26.2.17.

9. ביום 3.5.17 הוגש תסקיר מעצר מטעם שירות המבחן, אשר בסופו באה המלצה על הרחבת שעות ההתאווררות, הטלת צו הרחקה מבית המתלוננת והעמדת המשיב בפיקוח מעצרים, לצורך מעקב אחר התהליך הטיפולי והכוללני אותו החל המשיב לאחרונה.

10. בדיון שהתקיים ביום 4.5.17, ב"כ המבקשת טען כי יש להותיר את תנאי השחרור על כנם, לאמור מעצר בית

בפיקוח האב, זאת לאור המסוכנות של המשיב כלפי המתלוננת. מנגד עתר הסניגור, לביטול תנאי מעצר הבית. לשיטתו, יש בתסקיר שניתן כדי לצקת תוכן חיובי לחוסר שהיה קיים בנתונים הקשורים בשאלת מסוכנותו של המשיב ויש להסתפק בתנאי של הרחקה, תוך שהובהר כי המשיב ימשיך להתגורר בבית אביו וכי הוא מסכים לפיקוח של שירות המבחן, מה שיכול להבטיח לשיטתו "אצבע על הדופק".

11. לאחר שבחנתי את התשתית הראייתית בתיק, בשים לב לחוה"ד הפסיכיאטרית שניתנה, לאור העדר עבר פלילי, לאור עמידת המשיב בתנאי השחרור עד היום ולאור התכנים בתסקיר המעצר, אני סבורה כי ניתן להסתפק בתנאים של הרחקתו של המשיב מהמתלוננת ומדירתה ואיסור יצירת קשר עימה, כאשר לצורך הבטחת תנאים אלה יחוייב המשיב בהפקדה כספית מדודה וינתן צו פיקוח של שירות המבחן.

12. בבסיס החלטה זו עומדים שיקולים אלה:

- מדובר בנאשם בן 35, שאין לו עבר פלילי וזוהי למעשה הסתבכותו הראשונה עם החוק. המשיב עבד עד לאירוע תאונת האופניים בשנת 2014, כטכנאי מכונות ב"ישקר" במשך שמונה שנים וניהל אורח חיים נורמטיבי לחלוטין.
- המתלוננת, משיחה שניהל עימה שירות המבחן, שללה כל אלימות קודמת נגדה והבהירה כי אינה חוששת מפניו וכי המשיב, וזה העיקר, לא יצר ולא ניסה ליצור עימה כל קשר למן מעצרו, זאת חרף העובדה כי לבני הזוג בן משותף ואביו של המשיב דאג משך התקופה שחלפה למפגשים בינו לבין מהמשיב.
- המתלוננת אף הוסיפה כי היא מודעת לכך שהמשיב החל טיפול רפואי חדש וכי מצבו הרגשי התייצב.
- אומנם ערה אני לכך שאת עמדתה של המתלוננת יש לבחון בזהירות, ואולם יש לומר כי מדובר באישה עובדת ועצמאית, אשר עפ"י התרשמותי מגלה עמדה כנה מול השירות המבחן גם לאור היכרותה הקרובה והעמוקה עם המשיב ועם מצבו הנפשי והרפואי וכאשר ברקע עומד רצונם המשותף של בני הזוג לסיים את מערכת היחסים ביניהם בצורה מכובדת וראויה, כפי שהדבר זוכה לביטוי בתסקיר.
- שירות המבחן, בתסקיר מפורט ומעמיק ולאחר שיחות שקיים עם כל הגורמים הרלוונטיים שוכנע כי רמת הסיכון שטמונה בהתנהגותו של המשיב פחתה וכי המשיב עבר תהליך השלמה עם מצבו וכי הוא מגויס ומשתף פעולה עם הגורמים המטפלים. כן התרשם כי המעקב והשיקום הניירולוגי משפיעים באופן חיובי על מצבו.
- על אף השאלות המשפטיות שמעוררת חוה"ד הפסיכיאטרית שניתנה ולמרות שמשקלה הסופי ייקבע במהלך שמיעת התיק העיקרי (בש"פ 6002/14 פלונית נ' מדינת ישראל), לא ניתן להתעלם מכך שעל פיה, המשיב לא הצליח להימנע מביצוע המעשה ולא היה מסוגל להבדיל בין טוב לרע, מותר לאסור.
- המשיב ניגש מיוזמתו לאשפוז פסיכיאטרי, לאחר שחרורו ממעצר, מה שיכול להעיד על מודעות עצמית גבוהה ועל

המוטיבציה שיש לו לשיפור במצבו, ואכן כפי שעולה מסיכום האשפוז הפסיכיאטרי ומתסקיר שירות המבחן, מצבו הנפשי של המשיב השתפר ועם שחרורו לא גילה תכנים פסיכויים ושלל מחשבות תוקפניות.

אביו של המשיב, שליווה אותו לכל הדיונים ושימש כמפקח עליו במעצר בית, הינו דמות סמכותית ואוהבת, אשר עפ"י התרשמתי מגלה אכפתיות ומסירות רבה בטיפול במשיב, הסביר לביהמ"ש כי בעת האחרונה נבחנת אפשרות שילובו של המשיב במסגרת של עבודה מוגנת וכי הוא במגע עם הרשויות לצורך זה. כן הסביר כי המשיב ימשיך להתגורר אצלו בבית ונראה כי גם אם האב לא ישמש כמפקח עליו בתנאי מעצר הבית, ישמש הוא "מפקח" על התנהגותו וידאג לו לטיפול נירולוגי מייצב ובכל מקרה יש בדמות האב בתמונה כדי ליתן מענה לדרישת פיקוח כללי על המשיב ועל התנהגותו ויש להניח כי הוא יבוא במגע עם הרשויות למקרה של החמרה לא צפויה במצבו של המשיב או למקרה של הפרה לתנאי ההרחקה.

גורם נוסף המהווה שיקול בעל חשיבות בענייננו, הינו צו פיקוח מעצר, כפי המלצתו של שירות המבחן. צו זה מבטיח מחד פיקוח של גורם מקצועי על מצבו של המשיב והתנהלותו ומהווה מנגד גורם מרתיע כלפי המשיב.

13. ולבסוף יש לזכור, כדבריו של כב' השופט עמית כי "גם מעצר בית מלא הוא בגדר הגבלה, ואף הגבלה קשה, על חירות הפרט, במיוחד בהאידינא, שביור התיק העיקרי עלול להתארך חודשים ואף שנים. אין זה מהדברים הקלים "לטפס על הקירות" משך חודשים רבים בין ארבעה כתלים. הבטלה עלולה להביא לידי שעמום והשעמום לידי חטא של הפרת תנאי מעצר הבית ולהסתבכות נוספת של הנאשם. לכך יש להוסיף כי מעצר בית ממושך עלול לפגוע בפרנסתו של הנאשם ושל בני ביתו התלויים בו למחייתו" (בש"פ 5564/11 פלוני נ' מדינת ישראל). נסיבותיו של המקרה, כפי שעמדתי עליהם לעיל, מאפשרות לטעמי ומצדיקות הקלה בתנאי שחרורו של המשיב.

14. על כן, אני מורה על ביטול תנאי מעצר הבית.

המשיב יימנע מליצור כל קשר עם המתלוננת, וזאת עד תום ההליכים הפליליים נגדו. המשיב ימנע מלהתקרב למתלוננת, בין בעצמו ובין ע"י אחר, לאיים עליה ולהטרידה בכל מקום ובכל דרך.

המשיב יחתום על התחייבות עצמית וימציא ערבות צד ג' של אביו, בסכום של 8,000 ₪, כל אחת כדי להבטיח את קיום התנאים שנקבעו בהחלטה. בנוסף, יפקיד בקופת ביהמ"ש סך של 3,000 ₪.

ניתן בזאת צו פיקוח מעצר של שירות המבחן.

15. מאחר והחלטה זו ניתנה שלא במעמד הצדדים (בהסכמתם), אני מורה על עיכוב ביצועה עד ליום 14.5.17, שעה 8:00, ובלבד שהמבקשת תגיש ערר עד ליום מחר, 11.5.17, שעה 13:00.

המזכירות תמציא החלטה זו לצדדים ולשירות המבחן.

ניתנה היום, י"ד אייר תשע"ז, 10 מאי 2017, בהעדר הצדדים.